

МИГРАНТ КАО ГРАЂАНИН СВЕТА: (НЕ)МОГУЋЕ ПОЛИТИЧКЕ ПЕРСПЕКТИВЕ

Сажетак: У некој од својих многобројних форми, миграције су иманентна карактеристика људске цивилизације од самих њених почетака до данас, када чак превазилазе границе хабитата свог субјекта. И са већ утврђеним законитостима миграционих процеса, веома је ризикантно прогнозирати њихове исходе, у све комплекснијем и непредвидивијем савременом свету који захтева свеобухватни приступ, најчешће емпиријски непроверљив. Један од таквих исхода је модел постнационалног глобалног Света чија Светска Влада ствара своје екстратериторијално становништво у виртуалној држави, обезбеђујући му идентитет и права у реалности.

Кључне речи: Мигранти, Глобално, Национално, Виртуална Држава, Светска Влада

У некој од својих многобројних форми, миграције су иманентна карактеристика људске цивилизације од самих њених почетака до данас, када чак превазилазе границе хабитата свог субјекта. Већ сама ова чињеница указује на проблем проучавања овог феномена. Уколико томе додамо да су миграције по дефиницији увек нека врста кретања, те се врло лако се може десити да увиди и закључци до којих долазимо на једној тачки, не важе обавезно и на некој другој тачки процеса који проучавамо, онда *прогноза* као предуслов да нешто означимо као научну чињеницу постаје готово немогућа. Ово није преседан у друштвеним наукама, напротив. Због тога су изузетно ретки случајеви да научни прегаоци предвиђају и тврде исход, што наравно не умањује ни намеру, ни значај да се свет око нас и у нама уочава, теоретизује, излаже експериментима, и на тај начин постулирају модели који ће се тек показати тачним или нетачним.

* nemanja.vukcevic2021@gmail.com

Један такав модел је постнационални глобални свет чија Светска Влада у виртуалној држави ствара своје екстратериторијално становништво. Са чврстом интенцијом да се избегне готово езотерични и заверенички призив ове футуристичке слике света и друштвеног уређења, а призив који је истовремено и неизбежан због недостатка употребе емпиријских метода или недвосмислених проверљивих информација, подсећамо на период рађања националних европских држава. Као прво да бисмо указали да процес стварања свог становништва од стране државе није нелогичан и обрнут, као што се то на први поглед чини. Историја већ познаје такве случајеве, па тако и данас одзвања индикативно *Створили смо Италију, сад још да створимо Италијане* изјава коју је далековидо изрекао Massimo d'Azeglio, аристократа, сликар, писац и државник (Encyclopedia Britannica, "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio"). И као друго да бисмо подсетили да је нација замишљена заједница, политички друштвени конструкт. Лако је пратити мисао теоретичара национализма попут Бенедикта Андерсона када тврди да је нација једна замишљена заједница (Нојман, 2011) што иде у прилог не само наведеном *стварању Италијана*, већ и моделу који ћемо постулирати.

Процес стварања држава у свој својој сложености и акумулираном политичко-историјском знању, ипак можемо посматрати и сведено, дакле кроз праксу отцепљења или самоопредељења. Данас је општи став да они народи и националне групе који желе да буду независни од стране власти, заслужују независност (Павковић Александар & Петар Радан, 2008а). Према тренутним проценама Светског извјештаја о миграцијама за 2020. годину, глобално има 272 милиона међународних миграната, што чини 3,5% светске популације, односно 1 мигрант на 30 становника (ИОМ, 2020, World Migration Report, Geneva). Далеко од тога да мигранте називамо народом или националном групом, али овако бројна друштвена група неодољива је мета свемогућег политичког инжењеринга. Као и увек у кризним ситуацијама једни саосећајно виде проблем док други виде шансу. Дилема да ли отцепљење [додајемо и самоопредељење] треба посматрати као упражњавање политичке слободе или као лек за претрпљену политичку или друштвену неправду, није нова (Павковић Александар & Петар Радан, 2008б). И у једном и другом случају, мигранти одговарају евентуалним конструкцијама, без обзира на то што њихов импозантан број не значи и хомогеност и политичку акцију по аутоматизму. Ипак, њихов заједнички именитељ сигурно већ постоји као неоспоран, а то је транснационализам који је, опет, нека врста наднационализма, наравно, не у вредносном смислу.

Међутим, иако је неоспоран заједнички именитељ тј. транснационални карактер свих типова миграната, између осталих контра-аргумената о уједињеним мигрантима као сувереном политичком субјекту, сигурно је и апсолутни недостатак *обећане земље*, дакле, територије. Прецизније речено, наведени број 272 милиона миграната простире се разуђено површином читаве планете, те је насупрот свим глобалним и глобалистичким, и технолошким достигнућима, ипак, немогуће словесно говорити у контексту традиционалних или модерних појмова границе, суверинитета и становништва као истовременог суб-

јекта и објекта на које се наведени појмови односе. Данас, у постмодерном дискурсу, чак ни ова чињеница не смета моделу коју постулирамо. Највероватније, већина савремених друштвених мислилаца би се сложила да је дефинисање државе помоћу само три категорије—пуко редуковање државе (Московљевић, 2019, 62). Могло би се рећи да је све што данас не узима у обзир дигитализацију свега редукована мисао. Због тога појам виртуелне државе више не звучи холивудски. Виртуелне друштвене заједнице одавно су реалност и могу се доживљавати као пред—радња до виртуалних права. Ако би некакав глобални дигитални мегаполис успео да гарантује нека, или барем једно, право својим становницима, прецизније, својим члановима, и изван дигиталне сфере, у реалном животу, понуде и спекулације биле би политички неодољиве, а виртуална глобална држава итекако могућа. Виртуалном валутом већ може да се тргује, плаћа, купује, постоји берза, и оне којима вредност расте, и оне које нестају.

Када је глобална политика у питању, формирање свести о политичкој припадности може да произиђе једино из чињенице да су сви једнако погођени одређеним ситуацијама, а не из претходног процеса културне идентификације (Мајер, 2009а). О мигрантима свакако можемо размишљати као о друштвеној групи која се уклапа у наведену тврдњу. И не само о њима. Глобална ситуација са вирусом Цов19 сврстава све нас у сличну категорију потенцијалних политичких објеката. Зар није такозвани Ковид пасош по значају чак прерастао државну исправу. Са државном исправом и даље морате путовати у неку другу државу, али само путовање и улазак у ту земљу није гарантовано само на основу те исправе, већ је условљено документом који се под разним облицима деловања Светске здравствене организације и фармацеутске индустрије препоручује, усваја, валидира, док државе само технички спроводе замисао која не потиче од ње саме. Ако опет размислимо о поменутој тврдњи Томаса Мајера, овог пута не из перспективе заједничке ситуације која формира свест о политичкој припадности, него из перспективе идентификације, могло би се рећи да је у случају Цов19 културна идентификација накнадна, или чак истовремена са политичком. То би могао бити начин да процес производње глобалног Другог (othering) који је иманентан и неизбежан фактор државотворности, буде и завршен, наравно, у случају да иза постоји довољно снажна политичка моћ, са неограниченим ресурсима и алатима, у повољном историјском тренутку и одговарајућем степену развоја укупне људске цивилизације.

Може се само спекулисати у каквој управљачкој форми би се оваплотила та политичка моћ, али ако је ишта могуће рећи са бар неком дозом сигурности, она никако не би могла бити ни локалног, ни регионалног карактера, већ искључиво глобалног, дакле у некој форми Светске Владе. Иако данас ова синтагма изазива широк спектар емоција и ставова, од потпуног ниподаштавања, подсмеха, до све масовнијих појава теоретичара завере, идеја је заправо веома стара. *Nihil novi sub sole*. Од античких царстава може се пратити идеја Екумене, односно познатог и јединог света изван којег је само не—свет, на који се треба проширити и владати свиме и свима. У руском космозму људска цивилизација, када се за то стекну потребни духовни и технички преудслови, није

подељена ни какве посебне друштвене групе, далеко од народа или нација, већ као јединствени политички ентитет Земљана креће у освајање других планета и димензија. У западној мисли Имануел Кант је о *грађанину света* писао као предуслову за мир и напредак, иако није одобравао Светску Владу сматрајући је превише ризичном да се претвори у тиранију (Кант, 1795). Организација и појава Уједињених Нација након II Светског Рата, иако је само саветодавно тело, замишљена је као Светска Влада, првенствено са циљем да се тада још увек сасвим актуелни или тек завршени ужаси не понове. Оваква глобална идеја, у некој мери већ отелотворена у мегакорпорацијама, чега смо сведоци свакодневно у било којем делу света, по логици која је културолозима сасвим присна, сигурно ствара и супротан ефекат. Наиме, стимулише локалну културу, а омасовљује отпор и супростављање суверениста и националиста. Ипак, може се рећи, без и најмање малиције, да је у неку руку лакше бити и националиста, и суверениста, и екстремиста по тим опредељењима – код куће. Као што смо навели 272 милиона миграната није код куће. Колико год све своје собом носили, а можда понајвише културолошки, и тај *коффер* препун идентитета, религије, национализма, политичких ставова, чак и језика, временом се хаба, чиме се отвара простор за нове утицаје, за неизбежне хибридне форме, што мигранте чини идеалним политичким конструкцијама којим би управљала Светска Влада.

Данас се културни промет више не може посматрати као међународни, већ пре као наднационални проток. То значи да се, услед различитих процеса, као што су мондијализација тржишта и информација и све већа покретљивост људи, културне поруке, значења и изражајне форме (укуси, поступци, идеје, итд.) укрштају и мењају каналима који најчешће измичу логици односа између појединачних држава-нација (Фабијети и Матера, 2002). Узевши наведено у обзир, и групе за које можемо рећи да су *код своје куће*, као што су нпр. Европљани такође морају да прихвате и допринесу стварању светског поретка. Данас политички идентитет грађана мора да обухвати широк спектар, то се не односи само на поједина питања попут очувања животне средине, мира у свету и заштите од тероризма и насиља, већ важи за глобални оквир политичког депања у друштву као целини и у целом свету (Мајер, 2009б).

Пошто су рођење и право грађанства ствар чистог случаја, теоретичари тврде да је расподела економских, друштвених и политичких добробити преко држава морално неоправдана, права особа морају да имају моралну предност пред политичким захтевима националне аутономије, права грађана морају бити подређена основним потребама странаца и посебно људским правима миграната (Amstutz, 2008a). Суверена национална држава по дефиницији, а нарочито по премисама на којима је створена, не може да претпостави та права онима који нису *Ми* у тој држави, јер то би била нека врста обрнуте алијенације.

Иако људи имају право да емигрирају, не значи да је то увек и могуће, а поготово без животних ризика, и при томе не подразумева се и право да имигрирају у неку одређену државу по жељеном избору. Мада Универзална људска декларација и људским правима (Члан 15.1) потврђује право на држављан-

ство, то право не омогућава особи да пребива у земљи коју изабере (Amstutz, 2008б). Овакав пропис има своју унутрашњу логику из перспективе модерног и национално устројеног света. Међутим, не треба заборавити да је тај свет конструкција, замишљена заједница, политички консензус у којем су демократија и суверенитет све више под знаком питања, те се нови светски поредак о којем последњих деценија јавно говори, такође, може замислити. Уосталом, идеја интеграције миграната у већ постојећа друштва и државе одавно је и оспорена (Delanty, 2000). Уместо интеграције, увек је у питању одложени транзит, али та транзиција није само кретање у времену и простору, већ и кретање идентитета. Због тога социолози дубоким увидом примећује да се модерни проблем идентитета састоји у томе како конструисати идентитет и очувати га као учвршћен и стабилан, док се постмодерни проблем идентитета првенствено састоји у томе како избећи учвршћивање и очувати отвореност према другим опцијама (Бауман, 1996). Мигранти који се сврставају у групу присилних, невољних миграција по природи ствари морају очувати поменути отвореност, док вољни мигранти који су највећим делом и економски, већ више припадају неолибералном мегакорпорацијском постнационалном свету у којем је једина егзистенција меркатилна. У оба случаја ствар је политичке понуде коју би евентуално добили да би, одричући се наслеђеног идентитета постали нови грађани Света.

Закључак

Миграције су комплексан феномен који мења свој одраз у односу на то са које стране се посматра. Оне су и резултат неконтролисаних или неочекиваних друштвених или природних догађаја, али тај процес је двосмеран, те исто тако, миграције могу бити и узрок нових друштвених појава и непредвидивих политичких консеквенци у оној мери колико се подиже степен развоја цивилизације који омогућује алате и услове за нове градивне конструкције слике света. Заробљеништво у постмодерном стању, информатичком добу, у свепрожимајућој дигитализацији, реконструира појмове националног, сувереног, државног, територијалног, на такав начин и до те мере, да за раније незамисливе политичке процесе сада постоје технички предуслови и алати. Ако је тачно да могућност ствара намеру, не треба да будемо изненађени уколико сведочимо или ћемо сведочити трансформацији миграната у прве грађане Света са политичко-правним статусом, под ауторитетом и заштитом Светске Владе.

Литература

1. Britannica, The Editors of Encyclopaedia. "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio". Encyclopedia Britannica, Invalid Date.

- <https://www.britannica.com/biography/Massimo-Taparelli-marchese-dAzeglio>. Datum pristupa 25.08.2021.
2. Iver B. Nojman, *Upotrebe drugog*, Službeni glasnik, Beograd, 2011.
 3. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008a), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 8
 4. World Migration Report 2020 (M. McAuliffe & B. Khadria, eds.) IOM, Geneva 2020. <https://www.iom.int/wmr/2020>
 5. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008b), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 11
 6. Moskovljević Miloš, (2019) „Virtualna država- konačna forma postmoderne države?” *Kultura polisa XVI* (39), 61-70
 7. Tomas Majer (2009a), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 161
 8. Immanuel Kant, *Perpetual Peace: A Philosophical Sketch*” (1795). <https://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/kant/kant1.htm>
 9. Ugo Fabijeti, Roberto Maligeti, Vinčenco Matera. „Uvod u antropologiju, od lokalnog do globalnog”, *Clio*, Beograd 2002, str 209
 10. Tomas Majer (2009b), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 160
 11. Mark R. Amstutz (2008a), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 366
 12. Mark R. Amstutz (2008b), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 367
 13. Gerard Delanty; *Social integration and Europeanization: the myth of cultural cohesion*; *Yearbook of European studies* 14 (2000). 221-238, https://ceses.cuni.cz/CESES-93-version1-6_2_2.pdf
 14. Zygmunt Bauman (1996), “From pilgrim to tourist or a Short History of Identity”. In *Questions of Cultural Identity*. Sage, London, str. 18-36

MIGRANT AS A WORLD CITIZEN: (IM)POSSIBLE POLITICAL PERSPECTIVES

Summary: In one of its many forms, migrations are an intrinsic characteristic of human civilization from its very beginnings until today, when they even exceed the limits of the habitat of their subject. Even with the already established laws of migration processes, it is very perilous to predict their outcome in an increasingly complex and unpredictable modern world that requires a comprehensive approach, usually empirically unverifiable. One such outcome is the model of a post-national global world whose World Government creates its extraterritorial population in a virtual state, providing it with identity and rights in reality.

Key words: Migrants, Global, National, Virtual State, World Government

In one of its many forms, migrations are an intrinsic characteristic of human civilization from its very beginnings until today, when they even exceed the limits of the habitat of their subject. This fact alone indicates the problem of studying this phenomenon. Adding that migrations are by definition always a kind of movement, we may say that conclusion we reach at one point, not necessarily valid at another point in the process we are studying. So, the forecast as a prerequisite to mark something as a scientific fact it becomes almost impossible. It is not a precedent in the social sciences, on the contrary. Therefore, it is rare for scientists to predict and claim the outcome, which of course does not diminish the intention or importance of the world around us and in us being observed, theorized, exposed to experiments, and thus postulate models that will only prove correct or incorrect.

* nemanja.vukcevic2021@gmail.com

One such model is the post-national global world with World Government which creates its own extraterritorial population in a virtual state. With a firm intention to avoid the just about esoteric and conspiratorial overtone of this futuristic picture of the planet and social order (an overtone is inevitable thanks to the shortage of empirical methods or verifiable information), we recall the birth of national states in Europe. First of all, to point out that the process of creating its own population by the state is not illogical and reversed, as it seems at first glance. History already knows such cases. Even today, the far-sighted indicative statement of Massimo d'Azeglio *echoes We created Italy, now we have to create Italians* (Encyclopedia Britannica, "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio"). And secondly, to remind that the nation is an imagined community, a political-social construct. It is easy to follow the thought of nationalist theorists like Benedict Anderson when he claims that a nation is an *imagined community* (Nojman 2011). It supports not only the aforementioned "creation of Italians", but also the model we will postulate here.

In all its complexity and accumulated political-historical knowledge, scholars still can observe creating states in a reduced way. That is, through the practice of secession or self-determination. Today, the general view is that those peoples and national groups who want to be independent by the government deserve independence (Pavković Aleksandar&Petar Radan 2008a). According to current estimates from the World Migration Report for 2020, there are 272 million international migrants globally, which is 3.5% of the world's population, 1 migrant per 30 inhabitants (IOM, 2020, World Migration Report, Geneva). We are far from calling migrants a people or a national group, but such a large social group is an irresistible target of omnipotent political engineering. As always in crises, some see the problem with compassion, while others see a chance. The dilemma of whether secession [we also add self-determination] should be viewed as an exercise of political freedom or as a remedy for political or social injustice suffered is not new (Pavković Aleksandar&Petar Radan 2008b). In both cases, migrants are suitable for possible constructions, even though their impressive number does not automatically mean homogeneity and political action. However, their common denominator certainly already exists as indisputable, and that is transnationalism, which is, again, a kind of supranationalism (of course, not in the sense of values).

However, although the common denominator is indisputable, that is the transnational character of all types of migrants, among other counter-arguments about united migrants as a sovereign political entity, is the absolute lack of the *promised land*-the territory. More precisely, the stated number of 272 million migrants spreads over the entire planet, and contrary to all global and globalist and technological achievements, it is impossible to speak verbatim in the context of traditional or modern notions of the border, sovereignty and population as of the simultaneous subject and object to which the stated terms refer. Today, in postmodern discourse, even this fact does not bother the model we postulate.

Most likely, modern social thinkers would agree that defining the state using only three categories is a mere reduction of the state (Moskovljević, 2019, 62). We may say that everything that does not consider the digitalization of everything today is a reduced thought. As a result, the notion of a virtual state no longer sounds Hollywood. Virtual social communities have long been a reality and are antecedent, a pre-action to virtual rights. If some global digital megalopolis managed to guarantee some (or at least one) rights to its inhabitants, more precisely, its members, and outside the digital sphere, in real life, offers and speculations would be politically irresistible, and a virtual global state would be possible. Virtual currency can already be traded, paid for, bought; there are exchanges, both whose value is increasing and those that are disappearing.

When it comes to global politics, the formation of political affiliation and awareness can only result from the fact that everyone is equally affected by certain situations, not from the previous process of cultural identification (Majer, 2009a). We can certainly think of migrants as a social group that fits into this statement. And not just about them. The global situation with the Cov19 virus places us all in a similar category of potential political objects. Didn't the so-called Covid passport even outgrow the state document in terms of significance? You still have to travel to another country with a state document, but entry into that country is not guaranteed only based on that document. It is due to the document recommended, adopted, approved in various forms by the World Health Organization and the pharmaceutical industry, while states only technically implement an idea that does not come from themselves. Thinking again about the statement of Thomas Mayer, not from the perspective of a common situation that forms political awareness, but from the perspective of identification, we could say that in the case of Cov19 cultural identification is subsequent, or even simultaneous with a political one. It could be a way for the process of production of the global Other (othering), which is an intrinsic and inevitable factor of statehood, to be completed, of course, in case there is strong enough political power behind it, with unlimited resources and tools, at a favorable historical moment and appropriate development degree of the entire human civilization.

One can only speculate in what form this political power would be embodied. At least with some dose of certainty, it could not be of a local or regional character, but exclusively global, in some form of World Government. This idea is ancient and provokes a wide range of emotions and attitudes: from complete scorn to the increased mass appearances of conspiracy theorists. *Nihil novi sub sole*. From the ancient empires, one can follow the idea of the Ecumenical world. The known and only world outside of which there is only a non-world, a world over which one should expand and rule over it. In Russian Cosmism, human civilization, when the necessary spiritual and technical preconditions are acquired is not divided by any specific social group, far from peoples or nations, but as a single political entity of Earthlings moves to conquer other planets and

dimensions. In Western thought, Immanuel Kant wrote about the *citizen of the world* as a precondition for peace and progress, although disapproving of the World Government, considering it too risky to turn into tyranny (Kant, 1795). The organization and emergence of the United Nations after World War II, although only an advisory body, was conceived as a World Government, primarily with the aim of not repeating the still current or just-completed horrors. This global idea, to some extent already embodied in megacorporations, which we witness every day in any part of the world, unquestionably creates the opposite effect, according to the logic quite intimate to culturologists. Namely, it stimulates the local culture and popularizes the resistance and opposition of sovereignists and nationalists. One can say, without the slightest malice, that it is easier to be a nationalist, a sovereign, and an extremist according to those determinations - at home. As we stated, 272 million migrants are not at home. No matter how much they carry with them, and perhaps most of all culturally, that *suitcase* full of identity, religion, nationalism, political attitudes, even language, wears out over time, which opens space for new influences, for inevitable hybrid forms, which migrants make it an ideal political construction governed by a World Government.

Today, the cultural exchange is no longer international, but rather as a supranational flow. It means that, due to various processes, such as globalization of markets and information and increasing mobility of people, cultural messages, meanings, and forms of expression (tastes, actions, ideas) intersect and change channels that usually evade the logic of relationships between individual nation-state (Fabijeti&Matera 2002). Judging by Thomas Mayer, there are also groups that we can say are “at home”, such as Europeans who must also accept and contribute to creating a World Order. Today, the political identity of citizens must cover a wide range, it does not only refer to issues such as environmental protection, world peace, and protection from terrorism and violence but also applies to the global framework of political action in society as a whole and worldwide (Majer 2009b).

Since birth and citizenship are a matter of pure chance, theorists such as Joseph Carens and Peter Singer argue that the distribution of economic, social, and political benefits across states is morally unjustified, human rights must take precedence over the political demands of national autonomy, the rights of citizens must be subordinated to the basic needs of foreigners and especially to the human rights of migrants (Amstutz 2008a). A sovereign nation-state by definition, and especially by the premises on which it was created in the first place, cannot presuppose those rights to those who are not *We* in that same country, because that would be a kind of reverse alienation.

Although people have the right to emigrate, it does not mean that it is always possible, especially without life risks, and the right to immigrate to a certain country of their choice is not implied. Although the Universal Declaration of Human Rights (Article 15.1) affirms the right to citizenship, this right does not

allow a person to reside in the country of choice (Amstutz, 2008b). Such regulation has its internal logic from the perspective of the modern and nationally organized world. However, we must not forget that this world is a construction, an imaginary community, a political consensus in which democracy and sovereignty are increasingly in question, so the new World Order publicly discussed in recent decades can also be imagined. After all, the idea of integrating migrants into already existing societies and states has long been disputed (Delanty, 2000). Instead of integration, it is always a matter of delayed transit. But that transition is not only a movement in time and space but also a movement of identity. Therefore, Zygmunt Bauman profoundly notes that the modern problem of identity consists in how to construct identity and preserve it as solidified and stable, while the postmodern issue of identity primarily consists in how to avoid consolidation and keep openness to other options (Bauman, 1996). Migrants who belong to the forced, involuntary migrations by the nature of things must maintain the mentioned openness. Economic migrants already belong more to the neoliberal megacorporate post-national frame in which the only existence is mercantile. In both cases, it is a matter of a political offer that they would eventually receive to become new citizens of the World, renouncing their inherited identity.

Conclusion

Migration is a complex phenomenon that changes its reflection in how one looks at it. Migrations are also the result of uncontrolled or unexpected social or natural events in a two-way process, and migration can also be the cause of new social phenomena and unpredictable political consequences to the extent that the level of civilization that provides tools and conditions for new building constructions of the image of the world. Captivity in the postmodern state, the information age, in the pervasive digitalization, reconstructs the notions of national, sovereign, state, territorial, in such a way and to such an extent that there are now technical preconditions and tools for previously unimaginable political processes. If it is true that the possibility creates intent, we should not be surprised if we witness or will witness the transformation of migrants into the first Citizens of the World with political and legal status, under the authority and protection of the World Government.

References

1. Britannica, The Editors of Encyclopaedia. "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio". Encyclopedia Britannica, Invalid Date. <https://www.britannica.com/biography/Massimo-Taparelli-marchese-dAzeglio>. Datum pristupa 25.08.2021.
2. Iver B. Nojman, *Upotrebe drugog*, Službeni glasnik, Beograd, 2011.
3. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008a), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 8
4. World Migration Report 2020 (M. McAuliffe & B. Khadria, eds.) IOM, Geneva 2020. <https://www.iom.int/wmr/2020>
5. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008b), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 11
6. Moskovljević Miloš, (2019) „Virtualna država- konačna forma postmoderne države?” *Kultura polisa XVI* (39), 61-70
7. Tomas Majer (2009a), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 161
8. Immanuel Kant, *Perpetual Peace: A Philosophical Sketch* (1795). <https://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/kant/kant1.htm>
9. Ugo Fabijeti, Roberto Maligeti, Vinčenco Matera. „Uvod u antropologiju, od lokalnog do globalnog”, *Clio*, Beograd 2002, str 209
10. Tomas Majer (2009b), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 160
11. Mark R. Amstutz (2008a), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 366
12. Mark R. Amstutz (2008b), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 367
13. Gerard Delanty; *Social integration and Europeanization: the myth of cultural cohesion*; *Yearbook of European studies* 14 (2000). 221-238, https://ceses.cuni.cz/CESES-93-version1-6_2_2.pdf
14. Zygmunt Bauman (1996), “From pilgrim to tourist or a Short History of Identity”. In *Questions of Cultural Identity*. Sage, London, str. 18-36